

Tanker på helligdagen

21. maj 2020

Kristi Himmelfartsdag

Kristi Himmelfartsdag har mange øgenavne - dem kender vi alle sammen, så jeg behøver ist ikke at nævne dem her. Som bekendt er det et kært barn, der har mange navne, så det kunne jo skyldes, at det er en kærdkommen helligdag i det skønne forår.

For dem, der går i kirke, er dagen en lille forsmag på pinsen, og i grunden er den lige så tæt forbundet med påsken. Den opstandne Kristus er på vej mellem påske og pinse fra det jordiske til det himmelske, og det skal fordøjes. Præcis lige som det skal fordøjes, når noget går fra at være en jordisk kærlighed, gennem sorgen til at blive en åndelig størrelse. Kærlighed mellem ægtefæller bliver til sorg, når den ene dør. Men den bliver til kærlighed igen, til minder og historie med en kraft, der kun bliver stærkere. Vejen gennem sorgen er smertefuld og tung. Den ophører aldrig, men henad vejen dannes for de fleste også en rigdom af det, man aldrig ville have undværet sammen med den, man elskede. Det er ikke kun minder. Det er også en del af én selv, som stadig vil gøre én stærkere i kraft af den kærlighed, som døden ikke får bugt med.

Opstandelsen fortæller os, at døde ikke fik bugt med Guds søn. Ondskaben fik ikke bugt med mennesker, fordi Guds søn stillede sig på vores side og sejrede over døden. Himmelfarten handler om den virkelighed, der træder ind dér, hvor sorgen må give slip.

Hvad er Himlen? i Bibelen beskrives den som en hvælving omkring jorden. Ikke et sted, men en bue. Et åbent rum for mødet med det, der er større end os selv. Kærligheden har en flig af Himlen med sig. Den kan døden ikke røre, for opstandelsen fortæller os, at døden ikke fik og aldrig skal få det sidste ord. Troens store, smukke bue er som Himlen over os. En ny virkelighed, som vi ikke når uden tvivl og smerte, for sådan er sorgen jo. Ligesom for moderen i H.C. Andersens eventyr "Historien om en moder" koster sorgen os dyrt. De smukke øjne mister deres glans, håret bliver gråt, ansigtet og hjertet såret af skarpe torne. Rejsen gennem sorgen fører gennem alt fra stædighed til vrede, til afmagt og raseri.

Læs eventyret, for der er meget at lære.

https://www.andersenstories.com/da/andersen_fortællinger/historien_om_en_moder

Moderen i eventyret ender med at give slip på sit elskede barn . Hun opdager, at den virkelige rejse må ske i hendes eget hjerte, og det er en åndelig rejse, som vil kræve det umulige af hende.

Sådan har det også været for Jesu venner, da de stod på en mark i Galilæa og så ham forsvinde. Nu skulle de videre uden ham, og fra at være disciple, altså en flok af lærlinge, skulle de til at være apostle, altså udsendte med det budskab, de havde fået med sig. En discipel er i lære hos en mester. En apostel er udlært og sendt af sted med det, han eller hun nu ved. Om 10 dage er det pinse. Så handler det om Helligånden og hvad den gør for dem, der er blevet sendt ud med budskabet. Det kommer vi til at høre meget mere om Pinsedag.

Læs teksten her:

<https://www.bibelselskabet.dk/kristi-himmelfartsdag-fra-anden-raekke>